

Arrest

nr. 172 862 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 18 april 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende, nieuwe verklaringen af en volgende documenten neer: een akte van de gezinssamenstelling van zijn vader, opgemaakt door het Hof van Beroep in Kaboel en gelegaliseerd door de Afghaanse ambassade in België, een attest betreffende de verwantschap met zijn broer van de Afghaanse ambassade in België, een Belgische geboorteakte van de zoon van zijn broer H.Y. met zijn Belgische vrouw B.H., en een vriendschapsverklaring door kennissen in België ter staving van zijn integratie.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de derde en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst benadrukt dat verzoekers vorige, tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielmotieven. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag, zo luidt de

beslissing, geen elementen aan die een nieuw licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn vorige aanvraag. Betreffende verzoekers verklaring over zijn vrees voor vervolging in Afghanistan omdat hij in België in een kerk verbleef wordt erop gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt. Verzoekers loutere bewering dat hij denkt te worden vervolgd, kan niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, aldus de commissaris-generaal die opmerkt dat de Islamitische wet in Afghanistan apostasie verbiedt, waar in verzoekers geval geen sprake van is. Er is, zo wordt eraan toegevoegd, geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden, en verzoekers verklaringen vinden dan ook, aldus de commissaris-generaal, geen enkele objectieve grond in de situatie in zijn land van herkomst waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Voor zover er, zoals verzoeker verklaart, in zijn gemeenschap in zijn land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat hij bekeerd is tot het christendom, kan dit, zo wordt gesteld, evenmin als dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet worden aangenomen. Dienaangaande wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien verzoeker niet daadwerkelijk bekeerd is, volstaat met andere woorden, zo luidt de beslissing, een bevestiging dat hij nog steeds moslim is om aan vervolging te ontkomen, mocht hij ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Met betrekking tot de neergelegde akte van de gezinssamenstelling van verzoekers vader wordt opgemerkt dat deze louter zijn identiteit bevestigen, waaraan niet getwijfeld werd naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen. Het attest van de Afghaanse ambassade toont aan, zo luidt het, dat deze akte authentiek is, zonder dat de ambassade de authenticiteit van de inhoud ervan waarborgt. Er moet worden opgemerkt, aldus de commissaris-generaal, dat de Afghaanse ambassade zich allerminst uitspreekt over de authenticiteit van de taskara die verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvraag neerlegde, zoals verzoeker in het kader van onderhavige aanvraag aanhaalt. Er moet, zo wordt er aan toegevoegd, eveneens worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag enkel heel wat tegenstrijdigheden opmerkte tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van die taskara, zonder dat de authenticiteit van die taskara toen in vraag werd gesteld. Ook verzoekers broederband met H.Y. waarvan hij een Afghaanse getuigenverklaring neerlegt, werd, zo wordt opgemerkt, nooit in twijfel getrokken. Aangaande de Belgische geboorteakte van de zoon van zijn broer H.Y. met zijn Belgische vrouw B.H. en de vriendschapsverklaring wordt opgemerkt dat dit louter Belgische documenten zijn die niets zeggen over verzoekers eventuele vervolgingsfeiten in Afghanistan. Verzoekers verklaring dat hij tijdens zijn vorige asielaanvraag een negatieve beslissing zou hebben gekregen omdat hij gelogen zou hebben over het bestaan van zijn Belgische schoonzus kan, zo wordt vastgesteld, niet worden teruggevonden in de beslissing die door het Commissariaat-generaal op 18 april 2013 werd genomen. Voorts wordt geoordeeld dat er actueel voor burgers in de provincie Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij beperkt zich tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Verzoeker uit zeer algemeen kritiek op de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier omtrent de kerkbezetting, doch hij toont niet aan dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal niet (langer) juist zouden zijn, en brengt geen documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal vermogen te weerleggen. Verzoeker brengt geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden zou zijn of dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt.

De verwijzing naar de zaak van Farkhunda, een Afghaanse vrouw die werd vermoord na valselijk te zijn beschuldigd van het in brand steken van een Koran, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Voormelde zaak heeft immers geen betrekking op verzoeker persoonlijk en staat volledig los van zijn asielaanvraag.

Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij hetzelfde lot of een gelijkaardig lot zal ondergaan als Farkhunda in geval van terugkeer.

Wat betreft het door verzoeker geciteerde arrest van deze Raad, benadrukt de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Blote beweringen en enkele algemene rapporten buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij (persoonlijk) bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf en 'verwestering' in België anders gepercipieerd en geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de verwestering van en mogelijke problemen voor jongeren bij terugkeer naar Afghanistan, en zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in België blijft -de duur van het verblijf van verzoeker valt overigens toe te schrijven aan en verklaren door het feit dat hij hier inmiddels drie asielaanvragen heeft ingediend- en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

Verzoeker bekritiseert verder op zeer algemene wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt de informatie en analyse van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Kabul. Noch uit de informatie door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegd, noch uit die door verzoeker bijgebracht blijkt dat de situatie in de provincie Kabul -dat is onderverdeeld in 15 districten waaronder onder meer het district Bagrami waarvan verzoeker afkomstig is en voorts o.a. ook het centraal gelegen district Kabul waar de gelijknamige hoofdstad zich bevindt en waarop verzoekers informatie hoofdzakelijk betrekking heeft- van die aard is dat er voor burgers aldaar actueel sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

In zoverre verzoeker de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat hij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig is.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 mei 2016, verwijst verzoekende partij naar haar aanvullende nota. Onder verwijzing naar de meest recente richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 en een recent rapport “After Return” argumenteert verzoekende partij dat zij verwesterd is en dat dit een nieuw element is dat zij nog nooit heeft ingeroepen. Verzoekende partij argumenteert dat zij reeds in 2009 uit Afghanistan vertrok, dat zij toen nog minderjarig was, en dat zij hier samenleeft met het gezin van haar broer die met een Belgische getrouwd is en met haar een Belgisch zontje heeft. Verzoekende partij vervolgt dat zij te zien is op filmpjes die op het internet werden gepubliceerd waarin te zien is dat zij in een kerk was naar aanleiding van de hongerstaking georganiseerd ter ondersteuning van een campagne voor de regularisatie van Afghaanse vluchtelingen. Verzoekende partij wijst er op dat de familie in Afghanistan de filmpjes heeft gezien en daaruit concludeert dat verzoekende partij bekeerd is. Ook in het rapport “After Return” worden verschillende concrete voorbeelden gegeven van problemen waarmee terugkeerders te maken kunnen hebben. Verzoekende partij vervolgt dat in de richtlijnen van UNHCR terugkeerders die verwesterd zijn een risicoprofiel hebben.

De aanvullende nota van verzoekende partij, per aangetekend schrijven d.d. 12 mei 2016 aan de Raad overgemaakt, luidt als volgt:

“Verzoeker vreest omwille van deze gepercipieerde bekering, en in het algemeen zijn aanpassing aan de westerse maatschappij waarin hij is opgegroeid, te worden gevisiteerd. Deze vrees vindt steun in objectieve informatie die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegde. Naast de rapporten die verzoeker al bij zijn verzoekschrift voegde, werden er onlangs nog twee nieuwe uiterst relevante publicaties uitgebracht die beiden aangeven dat een dergelijke vrees gegrond is. In de nieuwe UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 (stuk 1) wordt er een apart risicoprofiel voorzien voor 'verwesterde' Afghanen die terugkeren: (...).Noten: (...).Een tweede publicatie werd hier ook boven in de noot vermeld, met name het rapport van Refugee Support Network, After Return: Documenting The Expériences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, van april 2016 (stuk 2), waaruit het volgende blijkt: (...).Dit zijn klaarblijkelijk elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Als bijlage aan de aanvullende nota voegt verzoekende partij uittreksels van volgende stukken die zij in de bijgevoegde inventaris aanduidt als volgt: “UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 April 2016, HCR/EG/AFG/16/02, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>” en “RSN, After Return: Documenting The Expériences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, April 2016, beschikbaar op: https://refugeesupportnetwork.org/sites/default/files/files/Alter%20Return_RSN_April%202016.pdf”.

Op 16 juni 2016 vraagt de Raad aan het Commissariaat-generaal een schriftelijk verslag. In het schriftelijk verslag van 27 juni 2016 wordt als volgt gesteld:

“In de beschikking van 21 juni 2016 wordt meegedeeld dat verzoeker zich op nieuwe elementen beroept, met name de recente richtlijn van UNHCR van 19 april, inzonderheid het standpunt in verband met de vrees voor vervolging door verwesterde Afghanen, een rapport “After Return” april 2016. Aan

verwerende partij wordt gevraagd om deze nieuwe elementen te onderzoeken en de resultaten van dit onderzoek per schriftelijke verslag aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te maken.

2.1 Wat de recente richtlijn van het UNHCR van 19 april 2016 betreft, beaamt verweerder dat in deze richtlijn voor het eerst wordt aangegeven dat terugkeerders die als verwesterd beschouwd (kunnen) worden een risicoprofiel hebben. In de richtlijn wordt ook verwezen naar een aantal concrete gevallen waarbij terugkeerders aan vervolging onderworpen werden. Uit deze richtlijn blijkt ook dat de vrees geïndividualiseerd moet worden. Zo stelt de richtlijn p. 42 (zie bijlage bij verzoekschrift): (...). Verweerder herhaalt dat uit de richtlijn blijkt dat de vrees geïndividualiseerd moet worden, waar verzoeker in gebreke blijft.

2.1.1 Uit de motivering van de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker er niet in geslaagd is deze vrees te individualiseren. Zo haalde verzoeker in zijn derde asielaanvraag een vrees aan omdat hij in een kerk verbleef. In de beslissing is echter vastgesteld dat uit de informatie nergens blijkt dat verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt. Er is bovendien geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar filmpjes op youtube, waaruit zijn familie zou hebben afgeleid dat hij zich heeft bekeerd tot het christendom. Verzoeker legt ook hier geen begin van bewijs neer dat zijn familie deze filmpjes zou hebben gezien, laat staan dat ze deze als dusdanig zouden hebben geïnterpreteerd.

2.1.2 Verzoeker verwijst in de door hem neergelegde aanvullende nota wel naar het "nieuwe" risicoprofiel in de richtlijn van het UNHCR en naar de in de richtlijn opgenomen informatie hierover, maar brengt hij geen (nieuw) concrete elementen over zichzelf aan om deze vrees te staven. Het loutere feit dat hij sinds 2010 niet meer in Afghanistan is geweest, door zijn eigen toedoen vermits hij halsstarrig weigert naar Afghanistan terug te keren ondanks de drie weigeringsbeslissingen, wijst er geenszins op dat verzoeker dermate vervreemd is van de Afghaanse cultuur. Verzoeker reikt ook thans geen (nieuwe) elementen aan die op verwestering wijzen. Zijn verwijzing naar een gepercipieerde bekering en de aanpassing aan de westerse maatschappij is onvoldoende om aan te nemen dat hij door de Afghaanse bevolking dermate als verwesterd zou worden aanzien dat hij in Afghanistan zijn leven niet zou kunnen heropbouwen. Nergens uit zijn verklaringen blijkt of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van zijn gepercipieerde gewijzigde houding ten opzichte van religie. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een risicoprofiel, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt verweerder vast dat verzoeker thans geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot het verwijzen naar en het citeren uit algemene rapporten.

2.2 Wat het rapport "After Return. Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan" van april 2016 betreft, wijst verweerder erop dat het een studie betreft waar 25 Afghanen die als minderjarige naar Europa waren gekomen, gevolgd werden na hun gedwongen terugkeer. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat deze studie slechts betrekking heeft op een zeer beperkte groep van 25 personen en ten tweede heeft verzoeker niet als minderjarige in Europa verbleven. Nergens uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker zich in dezelfde situatie zou bevinden als de personen vermeld in dit rapport.

2.3 Verweerder besluit dat de gegevens die door verzoeker met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet werden aangebracht geen elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Als bijlage aan het schriftelijk verslag worden de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" d.d. 19 april 2016 gevoegd.

Op 7 juli 2016 stelt verzoekende partij in haar replieknota het volgende:

"Dat verwerende partij ten onrechte stelt is dat de nieuwe gegevens die door verzoeker werden aangehaald met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met name de recente richtlijn van UNHCR van 19 april 2016 en het rapport "After return: documenting the experiences of young people forcibly returned to Afghanistan" van april 2016, geen elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en wel om volgende redenen:

1. Verwerende partij beaamt dat UNHCR in haar recente richtlijn aangeeft dat terugkeerders die als verwesterd worden beschouwd een risicoprofiel hebben, maar stelt dat verzoeker in gebreke blijft zijn vrees te individualiseren. Verzoeker wenst voor eerst op te merken dat de door hem aangehaalde vrees voor vervolging omwille van verwestering een sur place ontstane vrees inhoudt. Bijgevolg kan er

onmogelijk van hem verwacht worden dat deze vrees voor vervolging gepersonaliseerd wordt. Hetgeen verzoeker wel kan en doet is aantonen op grond van welke kenmerken die hij hier heeft opgelopen hij aan vervolging zou kunnen blootgesteld worden bij terugkeer. De richtlijnen van UNHCR hebben het over de perceptie dat terugkeerders waarden hebben aangenomen of uiterlijkheden die geassocieerd worden met Westerse landen, en dat dit hen problemen oplevert ten gevolge van hun toegeschreven steun voor de overheid en de internationale gemeenschap. Verder vermelden de richtlijnen dat er gevallen bekend zijn van mensen die vermoord zijn of gefolterd werden op grond van het feit dat ze gezien werden als 'buitenlanders' of spionnen voor een westers land. Het blijkt duidelijk dat het om toegeschreven 'vreemdheid' gaat, waar erg agressief op gereageerd wordt, en om een toegeschreven rijkdom door in Europa verbleven te hebben die het risico op ontvoeringen gevoelig verhoogt. Voetnoot 255 van de richtlijnen vermeldt dat het in het bijzonder gaat om jonge mensen met Westerse connecties en manières die risico lopen. Het is duidelijk dat verzoeker perfect aan dit risicoprofiel voldoet, en in die zin zijn vrees "individualiseert". Verzoeker verliet Afghanistan in 2009 en kwam in januari 2010 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling aan in België. Verzoeker is ondertussen dus meer dan zes jaar in België. Hij is hierheen gekomen toen hij amper 17 jaar oud was. Zijn verblijf hier, waarbij hij school liep en werd opgenomen in het gezin van zijn broer en diens Belgische vrouw, heeft zijn identiteit gevormd. Verzoeker legde verschillende stukken neer die zijn integratie in de Belgische samenleving aantonen, met name de Belgische geboorteakte van de zoon van zijn broer H.(...) Y.(...) met zijn Belgische vrouw B.(...) H.(...), en een vriendschapsverklaring door kennissen in België. Hieruit volgt ontegensprekelijk dat verzoeker westerse connecties en manières heeft, en daardoor risico loopt te worden vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering.

• 2. Verwerende partij meent met betrekking tot het rapport "After return: documenting the experiences of young people forcibly returned to Afghanistan" dat gelet op het feit dat het slechts om 25 personen gaat dit niet representatief is. Het is echter de enige opvolgingsstudie die nagaat wat er gebeurt bij terugkeer, en er is geen enkele reden om aan de representativiteit ervan te twijfelen. Als 7 mensen op de 25 van de doel- groep rapporteren dat men doelwit is vanwege het feit dat ze gewoon teruggekeerd zijn uit Europa dan is dit significant te noemen.

Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Niet in het minst wezen de voorgelegde elementen erop dat er nieuwe elementen aan de orde zijn, en dus onderzocht dienden te worden, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt."

4.2.1. Betreffende verzoekende partij haar betoog omtrent haar verwestering en haar argument dat in de richtlijnen van UNHCR wordt vermeld dat terugkeerders die verwesterd zijn een risicoprofiel hebben, merkt de Raad op dat in de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" d.d. 19 april 2016 inderdaad voor het eerst sprake is, zoals verzoekende partij correct aanstipt, van het potentiële risicoprofiel (**'potential risk profiles'**) van personen die gepercipieerd/beschouwd worden als "verwesterd".

Als subcategorie van de "Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces" bepalen voornoemde richtlijnen van UNHCR omtrent de "**Individuals perceived as "Westernized"**" het volgende: "AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country. Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.e. (humanitarian workers and development workers) and profile 1.i. (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason." (p. 41 van voormelde richtlijnen, de Raad onderlijnt en zet in het vet. Vrije vertaling: AGE's viseren personen waarvan men veronderstelt dat zij westerse waarden en normen hebben aangenomen. Er zijn meldingen van personen die terugkeren uit het Westen die gefolterd zijn of gedood door AGE's die stellen dat deze personen vreemdelingen zijn geworden die spion zijn voor het Westen. Personen met een ander profiel, zoals humanitaire werker/ontwikkelaar, en vrouwen in de publieke sfeer, kunnen door AGE's beschuldigd worden dat zij westerse gebruiken en normen hebben overgenomen en om die reden een doelwit zijn.).

In de voetnoten bij voormelde bepaling, leest men o.a. het volgende: "Young people with Western connections and mannerisms are reportedly at risk of being mistaken for collaborators with the government

and the international community (...). (voetnoot nr. 255), “*An Afghan asylum-seeker deported from Australia was reportedly accused of being a spy and tortured when he was captured by the Taliban and it was discovered he had pictures from Australia on his phone*”, en “*An Afghan-Australian man traveling between Ghazni province and Kabul was reportedly killed by the Taliban after being singled out on a bus and accused of being a foreigner*” (voetnoot nr. 256. Vrije vertaling: Jonge mensen met Westerse kennis en gebruiken kunnen beschouwd worden als collaborateurs van de overheid of de internationale gemeenschap. Een Afghaanse asielzoeker gerepatriëerd uit Australië werd beschuldigd van spionage en gefolterd toen hij werd aangehouden door de Taliban die op zijn telefoon een foto vond van Australië. Een Afghaanse-Australiër die reisde van Gazni naar Kabul werd vermoord door de Taliban nadat hij uit een bus werd gepikt en beschuldigd werd als vreemdeling.)

Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar (algemene informatie, zoals het als bijlage aan de aanvullende nota gevoegde rapport “After return” van april 2016, omtrent) de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst, doch men dient zijn vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in voornoemde richtlijnen waar in dit verband expliciet wordt vermeld dat (p. 42, de Raad onderlijnt en zet in het vet) “*Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, **depending on the individual circumstances of the case**, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...) j) individuals perceived as “westernized”.*”

Er dient derhalve rekening te worden gehouden met en het is afhankelijk van de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. Het staat niet ter discussie en wordt niet betwist dat terugkeerders, zoals blijkt uit het door verzoekende partij bijgebrachte rapport “After return” van april 2016 dat een aantal getuigenissen van teruggekeerde jonge Afghanen in dit verband bevat, in Afghanistan met problemen te maken kunnen krijgen o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn, en dat het (toegeschreven) hebben van waarden of uiterlijkheden die geassocieerd worden met Westerse landen in Afghanistan problematisch kan zijn, doch men dient zijn risicoprofiel individueel *in concreto* aannemelijk te maken, rekening houdende met en voortgaande op zijn/haar specifieke persoonlijke situatie.

4.2.2. *In casu* maakt verzoekende partij haar verklaarde “verwesterde” risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk.

Verzoekende partij haar stelling ter terechtzitting dat haar verwestering een nieuw element is dat zij nog nooit heeft ingeroepen, gaat niet op. Immers verbindt zij haar verklaarde verwestering aan en betreft zij deze op elementen die zij wel degelijk eerder al aanhaalde, zoals o.a. het feit dat zij te zien zou zijn op filmpjes die op het internet werden gepubliceerd en waarin men haar ziet in een kerk, het gegeven dat haar familie in Afghanistan die bewuste filmpjes zou hebben gezien en hieruit zou concluderen dat zij bekeerd is tot het christendom, en daarnaast het feit dat zij hier samenleeft met het gezin van haar broer die met een Belgische getrouwd is en met haar een Belgisch zoontje heeft en zij in België een grote vriendenkring heeft, gegevens die zij reeds aanhaalde tijdens haar gehoor in het kader van haar huidige derde asielaanvraag. Voorts linkt zij haar verwestering aan haar langdurig verblijf in België, iets wat zij ook eerder al uitgebreid ter sprake bracht in haar verzoekschrift.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen met betrekking tot die verschillende elementen, waar ze haar verwestering aan toeschrijft, in de beschikking wordt vastgesteld, met name: “4. *Blijkens de bestreden beslissing wordt de derde en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. (...). Betreffende verzoekers verklaring over zijn vrees voor vervolging in Afghanistan omdat hij in België in een kerk verbleef wordt erop gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt. Verzoekers loutere bewering dat hij denkt te worden vervolgd, kan niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, aldus de commissaris-generaal die opmerkt dat de Islamitische wet in Afghanistan apostasie verbiedt, waar in verzoekers geval geen sprake van is. Er is, zo wordt eraan toegevoegd, geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden, en verzoekers*”

verklaringen vinden dan ook, aldus de commissaris-generaal, geen enkele objectieve grond in de situatie in zijn land van herkomst waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Voor zover er, zoals verzoeker verklaart, in zijn gemeenschap in zijn land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat hij bekeerd is tot het christendom, kan dit, zo wordt gesteld, evenmin als dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet worden aangenomen. Dienaangaande wordt gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien verzoeker niet daadwerkelijk bekeerd is, volstaat met andere woorden, zo luidt de beslissing, een bevestiging dat hij nog steeds moslim is om aan vervolging te ontkomen, mocht hij ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. (...)Aangaande de Belgische geboorteakte van de zoon van zijn broer H.Y. met zijn Belgische vrouw B.H. en de vriendschapsverklaring wordt opgemerkt dat dit louter Belgische documenten zijn die niets zeggen over verzoekers eventuele vervolgingsfeiten in Afghanistan. (...).

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij beperkt zich tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Verzoeker uit zeer algemeen kritiek op de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier omtrent de kerkbezetting, doch hij toont niet aan dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal niet (langer) juist zouden zijn, en brengt geen documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal vermogen te weerleggen. Verzoeker brengt geen concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden zou zijn of dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt.

De verwijzing naar de zaak van Farkhunda, een Afghaanse vrouw die werd vermoord na valselijk te zijn beschuldigd van het in brand steken van een Koran, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Voormelde zaak heeft immers geen betrekking op verzoeker persoonlijk en staat volledig los van zijn asielaanvraag. Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij hetzelfde lot of een gelijkaardig lot zal ondergaan als Farkhunda in geval van terugkeer. Wat betreft het door verzoeker geciteerde arrest van deze Raad, benadrukt de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Blote beweringen en enkele algemene rapporten buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij (persoonlijk) bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf en 'verwestering' in België anders gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de verwestering van en mogelijke problemen voor jongeren bij terugkeer naar Afghanistan, en zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in België blijft -de duur van het verblijf van verzoeker valt overigens toe te schrijven aan en verklaren door het feit dat hij hier inmiddels drie asielaanvragen heeft ingediend- en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoeker echter in gebreke blijft."

Verzoekende partij oppert in haar aanvullende nota dat zij "vreest omwille van deze gepercipieerde bekering, en in het algemeen zijn aanpassing aan de westerse maatschappij waarin hij is opgegroeid, te worden gevisiteerd", doch zij maakt haar vrees niet met concrete en valabele elementen aannemelijk. Ze toont niet in concreto aan en maakt geenszins aannemelijk dat zij persoonlijk omwille van haar jarenlange verblijf in België en haar activiteiten en vriendenkring hier dermate verwesterd zou zijn dat zij vervolging dient te vrezen of een ernstig risico loopt op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan, noch dat zij daar zou aanzien worden als een verwesterd persoon.

Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar zijn/haar langdurig verblijf in Europa, in casu België, en algemeen op te merken dat men Westerse connecties en "maniërismes" heeft, om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt/zal worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van

subsidiare bescherming bestaat. Dit "verwesterd" risicoprofiel en de ermee gepaard gaande vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond, doch verzoekende partij blijft hier in gebreke. Ze maakt, gelet op wat voorafgaat, haar verklaarde risicoprofiel, in die zin dat zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan als verwesterd gepercipieerd en hierom geïsoleerd zou worden, niet aannemelijk, en slaagt er niet in haar vrees dienaangaande met concrete en valabele elementen aannemelijk/hard te maken.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 2 mei 2016 opgenomen grond. Ze geen valabele argumenten bij die de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS